

נושא הפנזין הזה הוא המשמרת שהתנהלה בירושלים בחודש אוגוסט במחאה על דחיית מצעד הגאווה העולמי והאלימות המשטרתית שהופעלה במהלכה. א/נשים שונים הציעו פרשנויות שונות לסיבת התפרצות האלימות במשמרת, אך אין עוררין על העובדות: היתה אלימות משטרתית, ושני משתתפים בעצרת נעצרו. האירוע עורר הדים בתקשורת ונדון בהרחבה בפורומים הומולסביים שונים: עיקר המחלוקת נסבה סביב העובדה שקבוצת המוחים שהתארגנה במסגרת אירוע ה"קוויראפשן" החליטה לקשור בעצרת בין ההומופוביה הממסדית בירושלים לבין התפרצות האלימות שזכתה מאז לכותרת "מלחמת לבנון השנייה".

הדיונים שהתנהלו סביב הנושא הזה היו חשובים ומועילים אך לצערנו הרגשנו שקולנו לא נשמע בהם בכירור: איש כמעט לא טרח לברר למה החלטנו לקשר בין משמרת המחאה נגד ההומופוביה לבין מחאה פוליטית כללית יותר, שכללה מטבע הדברים התייחסות לאירועים הפוליטיים בני השעה. לכן החלטנו לאגד את מחשבותינו סביב הנושא בחוכמת זו, בתקווה לתרום לדיון מעמיק יותר בסוגיות שהועלו. המאמרים משקפים את דעות הא/נשים שכתבו אותם: אין ולא תהיה לנו דעה קבוצתית מגובשת ומחייבת.

לבסוף עלי להחנצל על משך הזמן הארוך יחסית שעבר מהמשמרת ועד פרסום חוברת זו: זהו מאפיין ירוע של פעילות כסגנון "עשי זאת בעצמך". עם זאת, פסיקת כג"ץ שחייבה את המשטרה (כנגד רצונה המוצהר) לקיים את מצעד הגאווה בחודש נובמבר - משמעותה שהדיון רלוונטי גם כיום. כולי תקווה שהמאמרים המובאים כאן יתרמו לדיון שקול, אינטליגנטי ומעמיק יותר בנושא ההומולסבי הכללי ובנושא ההומופוביה בירושלים בפרט.

מה זה קוויראפשן?

קוויראפשן היה שבוע של התכנסות אנטי-מסחרית ולא הירארכית כסגנון "עשי זאת בעצ-מך" שהתקיים בחל-אכיב בחודש אוגוסט ומטרתו היתה ליצור חלל בטוח ופתוח לסדנאות, מוסיקה, אמנות, פעולות, מסיבות, סקס, הופעות ועוד. הקוויראפשן חגג וחוגג את שלל המגדרים, הזהויות, והנטיות, ללא סובלנות לכיטויי סקסזים, התנהגות מצ'ואיסטית, גז-ענות, הומופוביה, טראנספוביה, הטרופוביה, אפליה על רקע יכולת או גיל וכל סוג אחר של דיכוי. סביב האירוע וכמהלך תכנונו התגבשה קהילה קווירית-פוליטית תומכת ומהממת, המתכננת כימים אלה פעילויות המשך באותה הרוח. רוצה להצטרף? שלח/י מייל לכתובת: queeruption9-subscribe@yahooogroups.com

כאשמת תוכן קריאותיהם. אם המשטרה לא האשימה אותם בалиמות ובצבירת נשק "סליק" הביתי, נראה לי לא נכון שאנשים אחרים יאשימו אותם בכך.

עמדנו לצד מרכז ההפגנה, הרמנו שלטים וצעקנו סיסמאות. משמרת מחאה שלא מצריכה רישיון משטרתי אינה רק לשבת באמצע פארק לשלב ידיים ולשיר שירים - בכך שלא קיימנו צעדה ולא קיימנו נאום, לא הפכנו את האירוע לכזה שמנוגרד לחוק ומצריך אישור משטרתי שלא היה קיים. המשטרה, שהכחינה בתוכן השלטים והצעקות, רצה לעברנו, דחפה אותנו, בעטה בנו, עצרה מפגינים והשחיתה שלטים. מיותר לציין שהנפת השלטים עם אותו תוכן לא פופולארי אינה מהווה הפרה של חוק מדינה, מקסימום חוק רייטינג.

המכתב הזה לא בא להאשים, הוא בא במטרה להביא את העובדות עם הקשרן. הוא בא מתחושת תסכול של קריאת חדשות, והצורה בה הוצג המקרה שהייתה לא מדויקת ומנותקת מההקשר. בנוסף אין הוא בא לטעון למושלמות מצידנו יכול להיות שלא היינו מושלמים, יכול להיות שלא התרגלנו לרעיון שאנחנו מובילים ולא קבוצה זניחה. יכול להיות. המכתב בא במטרה שבפעם הבאה דבר כזה לא יקרה ונוכל לעמוד כקהילה מאוחדת זו לצד זה מול כל גילויי האלימות וההמופוכיה הן מצד פרטים והן מצד הממסד.

אין בי צורך להתנצל, אני לא מרגיש שעשיתי משהו לא טוב, אני לא מרגיש שהייתי אלים, ואני יודע שלא עברנו על חוק ההפגנות. אני כן מרגיש כי אנשי יחסי ציבור ודוברים בשכר ביצעו בי משפט שדה באשמת היותי אדם ציוני, חצוף ולא אחראי, שחטף הפגנה והשתלט עליה.

האשמת המהותית בה מגסים להאשים אותנו, המפגינים שמקשרים שנה אחת לשנייה, מחברים בין אנשים שכוועטים בטרנסום ותומכים בהפצצה נרחבת של אורחים בבירות, היא שהיינו רבים מדי. בסך הכל אין חדש תחת השמש: מדובר באותם אקטיביסטים קווירים (או לא), שבאו לכל מצעדי הגאווה בהיסטוריה ושלקחו חלק בהרבה מהמאבקים של הקהילה. השוני המהותי הוא שאותם המונים שבהם נכלעים האקטיביסטים במצעדי הגאווה בירושלים ובתל-אביב פשוט לא באו לאירוע המחאה.

הפעם לא נבלענו בהמון. היינו כשליש מההפגנה, שליש מלוכר שהיה מאוד דומיננטי בהשוואה לקבוצות הקטנות והלא מלוכרות שהיוו את שני השלישים האחרים. השלטים שלנו הוגפו, הצעקות שלנו סחפו והייתה הרגשה שאנו מובילים את משמרת המחאה.

אני מציע לכל מחפשי האלימות מצד המפגינים לשתות מים, להירגע ולא להיות יותר עצבניים ולהוטים מהשוטרים עצמם. המפגינים לא נעצרו כי היו אלימים, ובטח שלא בגלל שפילחו מחסניות: הם נעצרו

זה לא מאוד מפתיע שמרבית ההומואים שכן הגיעו היו מהזן היותר פוליטי, אלה שדווקא אכפת להם מהומאים שנמצאים מחוץ לבועה שבין ה"אוויטה" ל"קרפה ריאם" ומן הסתם גם מנושאים פוליטיים אחרים כמו המלחמה המתרחשת מחוץ לבועה שבין האיילון לירקון. אנחנו תמיד מגיעים לאירועים כאלה, כקבוצה אחת מיני רבות; רק שהפעם בלטה הקבוצה שלנו במיוחד בגודלה. אם כבר טרחנו להגיע, בניגוד לכל הטוקבקיסטים שמביעים את דעתם רק בפורומים באינטרנט ולא היו מעיזים לקחת חלק במחאה שמתרחשת במרחב ציבורי שמחוץ לגבולות האינטרנט האנונימי, ואם ממילא היינו כמחצית מהמשתתפים, אולי אפשר היה להתחשב בנו וכמסרים שהבאנו איתנו?

לא נשארנו אדישים גם לעובדה שסוג משרת המחאה ש"הכית הפתוח" הסכים לקיים דחקה את משתתפיה לשוליים הבלתי נראים של הפארק, רחוק מעיני הציבור הירושלמי שצריך לראות ולשמוע את המחאה שלנו, והותירה אותנו כלואים כמון חיות בכלוב המוקפות בשוטרים שמסתירים אותנו מכל עבר. לא באנו לירושלים כדי לשיר "הבה נגילה" בליווי גיטרה או לכוון את המסרים הפוליטיים שלנו כלפי עצמינו כמו באיזה הייד פארק פנימי. אם היינו יודעים שזה מה שנתבקש מהמארגנים לעשות, היינו נשארים בתל-אביב. וזה הכל, כי אז המשמרת הייתה מונה פחות מאה וחמישים א/ נשים (שוב, בערך מחצית גודלה). מביך.

בניגוד לנציגינו מחו"ל וחברינו המקומיים נטולי הניסיון באלימות משטרתית, אני לא נכנסתי לעיוותים והתקפות חרדה ולא נוק-קתי לטיפול גמשי בעקבות תקיפת השוטרים שחטמה את משמרת המחאה נגד ההומופוביה ביה בירושלים. מה שכן הלחיץ והכעיס אותי היה ההקשר שבו אני וחברי חטפנו מכות. מה שעומד מאחורי כל אירועי גאווה באשר הם - כולל אלה שבארגון הוזהו, עברו עדים, נדחו ולבסוף צומצמו למחאה זוטר - הוא ציון אירועי סטנוול בניו-יורק בשנת 1969, שבהם התקבצו לראשונה טרנסג'נדרים ולסביות למחות למען זכויותיהן. בדומה לניו-יורק ב-69, גם בירושלים של ימינו חוגגת ההומופוביה; אך להבדיל מניו יורק דאז, בירושלים 2006 קיים ארגון הומואים ולסביות, ועור כזה שמשחף פעולה עם שוטרים כשהם מחלקים מכות להומואים וללסביות.

זה לא היה מקרי שמשמרת המחאה שנערכה בעקבות ביטול מצעד הגאווה "התחלקה" (או אולי עדיף לומר חולקה) לשתי קבוצות: הקבוצה שצעקה מסרים אנטי-מלחמתיים היתה עצומה באופן יחסי - כחצי מכמות המפגינים. לכל מצעד גאווה מגיע מגוון רחב של חברי קהילה מכל צבעי הסטיקרים הפוליטיים וממכוני הכושר ברחבי הארץ, אך לזו מרביתם לא טרחו להגיע. אולי הם חששו, ובצדק, משידור חוזר של דקירות סטייל שנה שעברה. ואולי (וזה דעת) היה להם יותר חשוב להביע את ההומואיות שלהם בחלל הסגור והמוגן של המסיבה של שירזי ב"אומן" בלילה שאחרי כן - לא ברחוב פתוח ובעיר רוויית ההומופוביה.

איכשהו, העברת מסרים עודפים "הומו-גניים" כמו אהבת המולדת וההתמכה בצבא נחפשת כמובנת מאליה, כמו רקע, כאילו הם לא מסרים בפני עצמם. המסרים העור-פים צורמים רק כשהם באים מחוץ לקונצנ-זוס. הן "הבית הפתוח" והן המשטרה לא ירקו לכיוון של דגל ישראל - ואני שמה אותם יחד בכוונה כי הם שיחסו פעולה בנושא - אבל דגל פלסטין עורר את חמחם ואת יצר הצנוורה של שניהם. אני לא אומרת לאלה שהגיעו עם דגלי ישראל או עם כל מסר אחר שלא תואם את המסרים שלי להתקפל וללכת הביתה. להיפך, שיהיו שם בסכבה עם כל דגלי ישראל שלהם: אם המסר הגדול יותר הוא מלחמה בהומופ-כיה, צריך ליצור קואליציה רחבה שתביא לשיתוף-פעולה בנושא בין גורמים שלא דוקא מסכימים אחד עם השני בכל תחומי חיים. אם מה שאנחנו רוצים כאן זה מפגן קהילתי בריכוז קולות אז כל קול צריך לקבל את הזכות להתבטא. אך לא זה מה שקרה.

ממשיכה בעמוד הבא >

מעקב אחרי הטוקבקים לוויכוח שנערך אחרי המשמרת מגלה שהוצת כאן ויכוח פנים-קהילתי עצום שבו הקולות מתחלקים באופן כללי לימין ושמאל - אלו שבעד המלחמה לעומת אלה שנגדה, אלו שבעד עירוב מסרים אחרים (כולל אנטי-מלחמתיים) בהפגנה למען זכויות הקהילה הגאה בירושלים לעומת אלה שלא. מה כל-כך מסתיע את אנשי "הבית הפתוח" בכך? הקהילה ההומו-לסבית, כמו שאר החברה בישראל, מורכבת מימנים ומשמאלנים והמסר מן הסתם לעולם לא יהיה אחיד. כל אלו ירבו ביניהם גם כשהם צריכים לעמוד ביחד באותה הפגנה למען אותה מטרה; בזמן מלחמה המריבות יהיו יותר גלויות, מן הסתם כי הפטריוטיזם מתגבר וכך גם ההתנגדות למלחמה. זה לא בלתי צפוי, רק ש"הבית הפתוח" משום מה לא נערך לכך: אותו חכית הפתוח שתמיד הפגין את הרב-גוניות שלו ואת פתיחותו לכל מניה של הקהילה ההומו-לסבית המגוונות. מה גרם לשינוי המדיניות הפתאומי מ"קבלת האחר והמסר שלו באשר הוא כל עוד הוא הומו" לכפיית של מסר אחד, שגוררת סנקציה בצורת מכות אלה משוטרים מהחורג/ת?

יש גם מימד שקרי בטענה שאנשי "הבית הפתוח" רצו שנחמקד רק בנושא ההומו-פוביה. היו מספיק א/נשים שהניפו דגלי ישראל ושלטי "אני גאה בצבא ובמדינה" ומהם אף אחד לא מנע החדרת מסרים (פטריוטיים ולאומנות) לתוך ההפגנה. ברגיל, אף אחד אפילו לא שם לב שהנפת שלטים ודגלים מסוג זה היא מסר שחורג מההתנגדות להומופוביה במובנה הצר.

מספר שבועות לפני משמרת המחאה (וגם לפני פרוץ המלחמה), מצאתי את עצמי כשיח עם מספר מאנשי "הבית הפתוח" שנעוץ בפאנל אקדמי כלשהו (ולא כאן נזכיר איפה). נערכה השוואה בין מצעד הגאווה העולמי, שעוד היה אמור להתקיים, לאירוע ה"קוויראפשן". אחד הדברים שהצ-הרתי שם בגלוי לגבי "הקוויראפשן", ושצרם למספר מאנשי הבית, היה שהמדובר באירוע שמראש לא מיועד לכווווווווווו (הומואים ולסביות כאשר הם/הן), אלא בעיקר לאלה שהאג'נדה הפוליטית-חברתית שלהם ואורח חייהם/הן חופפים לעקרונות משותפים מסוימים. הסברתי שהמדובר באירוע בינלאומי אך פנים-קהילתי ושלא רצינו לצאת מגדרנו ולהסביר את פנינו הקוויריות/פריקיות לכל עובר ושכ שבמק-רה משתייך לקהילה ההומו-לסבית. "מה זה הגטו הזה שאתם מנסים ליצור?", הם תהו, "למה לא להרחיב את המסר ולהכיל בתוכו את כל הקהילה, כפי שאנחנו עושים בבית הפתוח ובמסגרת אירועי הגאווה?"

האירוניה היא שאת אותן שאלות על פתי-חות ושיתופיות בעבודה קהילתית, שחן נחלתו ותורתו של "הבית הפתוח", אני מפנה היום כלפי אותו המוסד עצמו. כשאתם מתירים לשוטרים לתת לנו מכות ואז עושים לנו טובה בעזרה כשחרור עצו-רים בהפגנה "שלכם", את מי אתם מנסים לייצג? זוכרים את משמרת המחאה הנייט-ראלית אותה ארגנו גופים אנונימיים, לפני ש"הבית הפתוח" ארגן משמרת מחאה משלו וביטל אותה? אם עולה שוב הנושא של מצעד גאווה בעיר הקודש, אולי כדאי להתיר את המלאכה לגורמים פחות ריכו-זיים ויותר מזוהים עם צרכיה המורכבים והמגוונים של הקהילה.

אבל ממרחק כמה שבועות, התחלפו הפלי-אה והאכזבה בתחושה מוכרת לא פחות: התחושה שבסרט הזה כבר כיכבנו. את התנהלות המשטרה מול הקישור בין זהות קווירית או אחרות מגדרית כלשהי בלתי-מתנצלת לבין הקשרים חברתיים פוליטיים אחרים אנחנו מכירים היטב מעשרות הפגנות שהשתתפנו בהם: נגד גדר ההפרדה, מול ועידת העסקים, עם נשים בשחור ועוד ועוד. אך היא בעיקר זכורה לנו היטב ממסיבת ה"קווירפאדה", שהיינו שותפים לארגונה. המדובר במסיבה פרטית (לא הפגנה!), שנערכה לפני שנתיים בדירה דרום-תל-אביבית בערב "יום הגאווה" והסתיימה באופן זהה למשמרת המחאה בירושלים: ברוטליות משטרתית (הן מילוי-לית והן פיסית) ועצורים.

ה"קווירפאדה" - ערב של הופעות, סרטים, אמנות וריקודים - היתה מסיבה מאורגנת שהואמה עם השכנים באזור ולא הפריעה לאיש. זה לא עשה שום רושם על כארבעים שוטרי יס"מ, האמונים ביומיום על פיזור הפגנות אלימות, שפרצו לחלל פרטי ללא צו ועם אלות שלופות. את זה הם עשו אחרי שהבנו עם מי יש לנו עסק והכרזנו על סיום המסיבה במערכת ההגברה. בעלת הבית נחנקה עד אובדן הכרה ונעצרה במדרגות ביתה, משתתפת נוספת נידונה לשנת מאסר-בית על "תקיפת שוטרי" ומספר מצלמות וידאו של חוגגים נופצו.

ממשיכים בעמוד הבא >

קשה להזדקן. ככל שאת מתבגרת, דברים שנראו לך פעם מזעזעים או בלתי-נחפשים עד כדי רצון לצרוח מתמקמים כשגרה הידועה מראש ומאבדים מכוסר ההפתעה שלהם. לכן, כנראה, לא הופתענו מההתייחסות השטחית - הן בתקשורת והן בתוך קהילת הלהט"ב - למשמרת/הפגנה שהתקיימה באוגוסט בירושלים במחאה על דתיות מצעוד הגאווה העולמי, שהיה אמור להתקיים בעיר ובוטל על ידי המשטרה "בגלל המצב". אנחנו מרגישות שהדיונים סביב הנושא לא לקחו בחשבון חקדי-מים מהשנים האחרונות.

זה בזה 2004

הגם שבשילנו החיבור בין הכיבוש להומו-פוביה אינו בר-התרה, היתה לנו תחושה שנקודתית בירושלים נוכחותו של הגוש הוורוד-שחור שצעק נגד המיליטריזם הישראלי האפילה על המחאה נגד ההומו-פוביה הממסדית בירושלים (חיבור שבתל אביב, אגב, לעולם לא נתפש כ"כעיה" בקהילה שלנו).

שנינו הרגשנו גם את הפליאה, הפחד והתסכול שליוו את התנהלות המשטרה כאותו אחר-צהריים מול גן הפעמון. וגם אנחנו התחנו מזעם על הייצוג התקשורתי המחלחל והשקרי-במכוון של המש-מרת בעיתונות(באתר "ezra", למשל, טרחו לעמ-עם במכוון את המסרים שהבענו ואף לא ביקשו את תגובתנו). זאת, על אף שאנחנו רגילים כבר ל"מה זה קשור?!" הנצחי, המוטח בפנינו כבר שנים.

לכנון השנייה" היא פוליטית, בעוד המאבק ההומואי הוא לא. הדבר השתקף גם בכיסויי התקשורת שליווה את משמרת המחאה: הכותרת ב-ynet, למשל, היתה "עצרת ההומואים הפכה להפגנה". כלומר, המאבק ההומואי הוא לא מאבק פוליטי.

העמדה הזאת לא מקובלת עלינו. לשנינו ברור שהומופוביה היא התגלמות נוספת של סדר-היום הפטריארכלי, הסקסיסטי והמיוזוגי (שונא הנשים) שנקרא "הסטטוס קוו". אבל מכעיסה אותנו ההפרדה בין הומופוביה כסוגיה נפרדת של "זכויות אדם" (כלומר, זכויות הגבר הלבן הציוני) לבין זכויות האדם של שאר האזרחים בישראל: ברשימת הקאסטות המלאה עד אפס מקום אפשר למצוא את הפלשתינאים שחיים תחת עול הכיבוש, את אזרחי לבנון, את חושבי הצפון שהוטגו כטילים, את חושבי הדרום שנפגעו מקסאמים, את שמונה העובדות בבית הנשיא (וממשיכים לספור), את בת ה-14 שנאנסה על ידי עש-רות בבסיס צבאי, ועוד ועוד ועוד (כי באמת לא חסר).

דבריו של סג"צ בן-רוכי, שכאילו הועתקו עם נייר קופי מדבריו של אלעד, מסגירים את המידור הפנימי שלפיו לא מתקבל על הדעת שאותה "קבוצה של כמה עשרות אנרכיסטים" היא בעצם חבורה של מזדויגים כחחת. זה מסוכן מדי לחיוק. עכשיו, אם אנרכיזם משמעו להתנגד למערכת צבאית אלימה ומיתרת, להעז ולקשור בין הפשע העיוור הזה לבין דריסת זכויות מיעוטים ולהתעקש שהומופוביה קשורה

מרבית הסיקור העיתונאי שליווה את האירוע התמקד בשאלה האם השוטרים פעלו ממניעים הומופוביים (האירוע הוגדר על-ידי עיתונים רבים כ"מסיבת גאווה אלטרנטיבית", כותרת שלא אנחנו המצאנו). בקרב המארגנות, לפחות, שררה הסכמה גורפת שלא אלה פני הדברים: לדעתנו, הבסיס לאלימות המפתיעה בהיקפה שכוונה נגדנו היה השילוב של תכנים קויריים (הומו-איים, אם נדבוק בנקודת המבט של היסט"מ), שם המסיבה וההזמנות לפעולה נגד גדר ההפרדה שחולקו בכניסה.

ובחזרה לירושלים. מי שוקוקה להכחרת הנקודה צריכה רק לקרוא את דברי ההסבר של דובר מחוז ירושלים של המשטרה, סג"צ שמוליק בן-רוכי, ל-ynet: "מה שקרה הוא שבתוכם (ההומואים ה"נחמדים") היתה קבוצה של כמה עשרות אנרכיסטים, שניצלו את ההפגנה כדי למחות נגד המלחמה בלבנון. היו 15 הרוגים באותו יום והם השמיעו קריאות גנאי כלפי הצבא". אז מה הבנו: הומואים שרוקדים עם חומיני על רקע חסות של "סלקום" - עובר; הומואים שחושבים שהכיבוש משחית - לשבור להם את העצמות.

מה פוליטי במאבק ההומואי? זהו, שהרבה אזכור ה"קויריפאדה" אינו רק נוסטלגיה פרטית שלנו. מדובר כאן בעובדה שחלוקת העבודה של גופים שונים באופיים כמו המשטרה ו"הבית הפתוח" (לפחות כפי שהשתקפה במאמרים שכתב חגי אלעד, המנכ"ל דאז) דומות באופן מחשיד: זוהי חלוקת עבודה ולפיה המחאה נגד "מלחמת

שלים: הלוא גם בטרט הזה כבר היינו, זה בדיוק מה שקרה בזמן ה"התנתקות". מחאה הומואית המונית? בחלום.

שלישית, המחאה: ממה שראינו כמו עניינו לפחות, מספר הלהט"בים הישראליות שחשבו שהעניין הזה הוא שערורייה וטרחו לבוא ולמחות נגדו לא עלה על מאתיים (מתוכם כמאה חברי הגוש הוורוד-שחור המושמץ, שלפחות טרחו להגיע). השאר היו כל מיני ספחים בינלאומיים של אירועי ה"וורלד-פרייד". כל הכבוד!

רביעית, דחייתו נוספת של המצעד לתודש נובמבר בהתערבות בית המשפט העליון בשבתו ככ"ץ. האם ראינו את חברינו ההומואיסטים עולים על הכנסת בדרישה לנהל את יום חגם (על המשמעות הפוליטית ברור שאין מה לדבר)? לא ממש.

דממת האלחוט של ההומואים והלסביות החביכים מתל-אביב למול השתלשלות האירועים המטרידה הזאת מזכירה את המחאה הצולעת של חיילי המילואים, שנוכרו למחות נגד עוולות המלחמה, ואף לד-רוש את התפטרות ראש הממשלה, רק אחרי סיום הקרבות (האם גם הם "אנרכיסטים", דרך-אגב?). הם כמובן גם לא חשבו שיש בעיה עם עצם ההחלטה לצאת למלחמה, אלא רק הדרך שבה נוהלה. רוחה. ומחאתו של מי שנוכר למחות רק כאשר זכויותיו שלו נרמסות שווה כקליפת השום: עד שהלהט"בים לא יתעוררו מתרדמתם לנוכח הדריסה המתמשכת של זכויות האדם במדינה הזאת - שההומופוביה המשתרית היא רק עוד גרסה שלה - נדונו לשנים רבות של מאבק.

לכך - אז כנראה שאנחנו אנרכיסטיות. זה מצחיק, כי בעצם שתינו (ורוב המזדייגות-בתחת טטרחו להגיע לאירוע הזה) תושבות מרכז תל-אביב, שנינו מחזיקים בעבודה קבועה "מכובדת" ומשלמות מיסים. במובן הזה, אנחנו בערך "אנרכיסטיות" כמו אורנה ומשה יץ. מה שמבהיר את העובדה של-היות אנרכיסטית זה לא רק לנשנש עדשים, לרוץ למשמרת מחאה של אנונימוס בטנטר לסלון סול ולשמוע הארדקור פאנק. למרות שזה גם כן.

שאנחנו נגן על מצעד הגאווה?

הנה עוד דבר שקורה ככל שאת מזדקנת: אתה זוכר (גם כלי לרצות) מה קרה יותר מעשר דקות אחורה. הלוא הכי קל להתמקד בחלק האחרון בהשתלשלות האירועים, אלימות המשטרה; אך שרשרת האירועים שהובילו אל העצרת עצמה מדאיגה גם כשלעצמה ומחייבת התבוננות ביקורתית מפורכה.

ראשית, ביטול מצעד הגאווה בתל-אביב: אל תבדילו אותנו לא נכון, על הזין שלנו המצעד המסתרי הזה, שבשנים עברו צעדנו בו עם סדרים משלנו ואירגנו מסיבות מקבילות אלטרנטיביות לקרקס המגודר של בנות נגינה. אבל העובדה שהקהילה ה"מבוססת" וה"משוחררת" בתל-אביב מוותרת בכזאת קלות על מה שאמור לפחות להיות לאירוע הפוליטי המכונן שלה מבחינה וגם מבחינה מדוע כאים להפגנות בעיר הזאת עשירית מהאנשים שמסתובבים ליד הכית "לנו בדרך לציץ, ביץ". ושום מלה על "הג"ע".

שנית, דחיית מצעד הגאווה העולמי בירו-

אף אחת לא היתה מעיוה לעשות דבר כזה. אותו דבר בהפגנה נגד תוכנית ויסקונטין או משהו מעין זה. אבל בהפגנה נגד ההומו-פוביה זה קרה. ואני עדיין מנסה להבין למה.

יש לי חשש שחלק מאיתנו חוות כל-כך הרבה דיכוי מצד הקהילה ההומו-לסבית המיינסטרימית - או שהקהילה הזו יוצרת בנו כל-כך הרבה הזדהות והסתייגות - שקשה לנו להזדהות אתה ועם הדיכוי שהחברות בה חוות. לפעמים אני מרגיש כאזורים קוויריים עוינות לכל דבר הומואי.

קוויריות היא דבר משחרר: היא מאפשרת לחרוג מהגבולות והקטגוריות החברתיות. אבל קוויריות יכולה להיות גם דבר מדכא. דבר שמוחק את המקום שבו אני נמצא כהו-מו, ובאותה מידה יכול למחוק את המקום שבו נמצאות לסבית, טרנסקסואל/ית או ביסקסואל/ית. נרצה או לא נרצה, לסביות, הומו-אים, ביסקסואלים/ות וטרנסקסו-אליים/ות הן קהילה וקבוצת זהות. לא בגלל בחירה שלנו, אלא כי אנחנו קבוצה (קבו-צות) מדוכאת (מדוכאות). כמו שמהגרי עבודה הם קהילה לא מבחירה ולא משום שיש להם אידיאולוגיה משותפת. יש לנו תודיית חיים משותפת, גורל משותף, מצי-אות משותפת.

סוג הזרות שכרוך בלהיות מזויין בתחת בעולם של דימויים אירוטיים הטרנסקסו-אליים; סוג ההשפלה שכרוך בקריאות "הומו" כרחוב; ההסתרה של רגשות מיניים מעצמך, מהמשפחה, מהסביבה; הרדיפה

אומרים תמיד לפתוח בחיובי. הדבר הנהדר ביותר שהיה בהפגנה ההיא בירושלים היה האופן שבו התמודדנו מול האלימות המש-טרנית: בלי הרבה דיבור, בלי הרבה הת-לכטויות, אנשים פשוט שיתפו פעולה אחת עם השניה, עזרו אחת לשניה והגיבו בצורה מקצועית שבלמה את האלימות ושמרה על מחאה חזקה, נשמעת ומצטלמת.

בשלב הזה, המחאה היתה גם מחאה ברורה נגד ההומופוביה - עם קישור לנושאים אחרים, בעיקר לכיבוש ולמלחמה כלכנון. חבל לי רק שזה לא היה כך קודם. הסיס-מאות והשלטים שאתם התחלנו את ההפגנה לא היו כאלו ש"מקשרים" את המאבק בהומופוביה למאבקים אחרים. הזעם על הדיכוי של הקהילה הטרנסקסואלית, הלהסבית, ההומואית והביסקסואלית היה נוכח שם באופן מפורקט למדי. הוא היה מושחך יותר מאשר נוכח.

תארו לעצמכם, למשל, הפגנה נגד הקמת מעבדת ניסויים בבעלי-חיים במכללת ת"א-יפו, עם שלטים כמו "גם לחיות בלבנון יש זכות לחיות", "גם בלבנון יש אונימוס" (עם תמונה של ילד מרוטש עד אי-אפשרות לזהות אותו), "סוגרות גם את ביר זית" (עם תמונה של אוניברסיטה סגורה), "תנו לל-בנונים לחיות" ו"אין זכויות בעלי-חיים בכיבוש". תארו לעצמכם שהססמאות בהפ-גנה הזו הן נגד המלחמה ובמקרה טוב מש-הו כמו "וירוסקטור אל תדאג, עוד תפגוש את כוש בהאג", או "לא בשר תרגולים - לא בשר תותחים"?

על רקע הומופובי שפושטת צורה ולובשת צורה גם במקומות הליברליים ביותר. המעבר בין לשון זכר ולשון נקבה - לא כמשחק אלא כלניין טעון בכאב. וגם חוויות תשחית אחרות כמו הגן, הבאר, הגיידרא, הגילוי המפתיע על חברים שאף-פעם-לא-היית-מאמין| התחושה המזוהה של שיבה הכיתה בכניסה למובלעת הומואית אי-שם בעולם - אבל הנה המראה המוכר, והמחזות הקמיות והרכילות לשמה, והבחורים המתאמנים ואותו שיר שחוק של ABBA, ולכמה עולה ללכת דראג... הטרוסקטואל, קווירי ככל שהיה, לא חי את החוויות האלו. וכשהקוויריות מתעמתת עם ההומואיות, אני מת יש כמו פלסטיני שדורשים ממנו להתפשט מהפלסטיניות ולהיות רק "מעמד הפועלים" או "תנועת השלום".

החילוק שבאים לשושן הם אחים שלי. אולי יש להם דם של ילדות לבנוניות על הידיים בין השיניים שלהם יש אולי סיבי שריר של אפרוחות אומללות שנטבחו. יכול להיות שבין חלום אירוטי למשנהו הם חלמים להל חברת כוח אדם. ובכל זאת הם אחים שלי. כי הם מזרינים בתחת. מה לעשות, זזו זה אחד הקריטריונים שלי לבחור את החברים שלי. וגם אם על חלקם אני לא מת (איך אפשר לאדם שמאיים באלימות פיסית נגד יוסי ק. בקומונה באינטרנט?), הם יזכו ממני לכל הסולי-דריות וזבועולם. באתי לירושלים כדי להילחם יחד אתם, בדיוק כמו שבהפגנה נגד הקיבוש אני בא להפגין למען אוכלי הכשר ופטריארכלים ההומופובים הפונד-מנטליסטים, הרוצחים בשם "כבוד המש-

פחה" מחברון. קיוויתי שגם האנשים האחרים שבאו להפגנה באו להפגין סולי-דריות אתי ועם הקהילה שבה אני חי.

אבל מה שהיה בהפגנה לא היה לא סולידריות ולא חיבור של מסרים. הוא היה אותו דבר שבחיים לא היה קורה בהפגנה נגד גיסויים בבעלי-חיים (למרות שגם זה קשור למלחמה) או נגד סחר בנשים (למרות שגם זה קשור) או נגד תוכנית ויסקונסין (למרות שגם זה קשור). גרוע מזה, מסתבר שהיו שם א/נשים שהרהיבו עוז לחקוף מפגינות אחרות, מחוך קהילת הלהט"ב, ולא רק בקריאות כמו "פאשיסט" אלא גם ביריקות. עוד דבר שבחיים לא היה קורה לאוכל בשר או לקפיטליסט בהפגנה נגד המלחמה.

אנחנו מתהדרות בהתנגדות שלנו להומופוביה, אבל אולי ההומופוביה אצלנו קיבלה תכונות חדשות, קוויריות. לפעמים נראה כאילו אין לנו סולידריות אמיתית עם הקורבנות של ההומופוביה. לפעמים, כמו מיס-יונרים נוצרים או נושאי המסר של "כל ישראל ערבים זה לזה", אנחנו באות מחוך התנשאות של מי שפגשו את האמת, ומצביעות בפני ההריוטות על הדרך לגאולה: היו קווירים וגלו את ישוע. ברגעים מסוימים, אנחנו כסולידריות עם הומואים רק בתנאי שהם גם אנרכיסטים. אבל בגלל שאנחנו קווירים בעצמנו, ובגלל שאנחנו הרי באופן מובן מאליו נגד הומופוביה, מותר לנו להשתתף בהפגנות של ההומואים הכורגנים ולעשות מה שבא לנו.

ממשיכה בעמוד הבא >

לא יורע, אחרי כל הדברים האלו בא לי להיות קצת פחות קוויר וקצת יותר אומן. בא לי לשתות תה צמחים ובירה פראית עם החברות הלסביות שלי. בא לי לפנטז על החברים הטראנסים שלי. בא לי לבהות כנערי המועדונים בשושן ולהסתחרר. בא לי לשוחח עם החברים הלהט"בים שלי. אלו שמכוסחים עם הסצנה, איך אפשר לנהל מאבק נגד המסחור והפטישיזם כסצנה אבל לא נגד האנשים שבה. בא לי להזמין את החברים ההטרואים הקוויריים שלי להיות חלק מהמאבק הלהט"בי, אבל כזהירות, בהתחשבות, בדיעה שהם באים מבחוץ - ממש כמו גבר בקבוצת נשים פמיניסטית, ממש כמו יהודי בבילעין.

וגם כשאנחנו משתתפות בהפגנות נגד המל-חמה כבולק שחור-ורוד, ה"וורוד" שלנו כל-כך מוכן מאליו עבורנו, ולכן גם כל-כך נטול מחשבה, שהוא מתבטא לא יותר מאשר בסרטים ורודים ואווירה כללית של חופש מתפרץ. אין לנו שום אמירה שתת-ייחס לקהילת הביטקסואלים/ות, הטראנס-קסואלי/ות ההומואים והלסביות, שתהיה בה העצמה לקהילה הזו או לחברי הקהילה המרוכאים המסתתרים בהמון שסביבנו, או שתהיה בה התרסה כלפי ההומופוביה של אנשים אחרים בהפגנה.

אני לא בא להאשים. האנשים בגוש השחור-ורוד הם אחרים שלי לא פחות מהאנשים בשושן. ובעצם פי מיליון יותר. אני גאה באנשים האלו על החכמה שלהם, על הכוח שלהם, על ההקרבה והמסירות שלהם, על החבריות שלהם, על האהבה העצומה של-הם. יש ביניהם מי שאיתם אני רוצה לחלוק את חיי לנצח - חכמים, רגישים, יפים, טולי-טיים, טבעונים, סקסיים. באנשים האלו אני מתנתם בשעות הייאוש. ועם כל זה, כמו שהיו כותבים ב"על המשמר": היכן טעינו?

על המחאה שלא הייתה / אלעד

• המאמר כתוב בלשון זכר מטעמי נוחות בלבד ועם הקוראים/קוראות הסליחה

כשהתחלתי לכתוב את הדברים האלו הרגשתי צצת מגוחך. האירועים בגן הפעמון היו ללא ספק משמעותיים למי שהגיע לשם - בין שהיה מטעם הבית הפתוח, בין שהיה מטעם הגוש השחור-אדום-ורוד, ובין שהיה שם סתם, כמוני, הומו ישראלי וירושלמי כהווה, ללא השתייכות ארגונית או אידאולוגית מיוחדת. אבל אז תהיתי כמה הדברים האלו משמעותיים לקהילה שלנו: אני מרגיש שבמקום מסוים מאורעות משמרת המחאה היו משמעותיים לאליטה שלנו - לאלה שסיימו את ההשלמה העצמית, יצאו מהארון, יש להם נגישות למידע על אידוס, שיכולים לשבת עם ספר של מישל פוקו או כהרצאה של ג'וריד באטלר ולהרהר על משמעות היותם הומואים.

אבל כמה הם משמעותיים עבור הנערה הפלסטינית שמצפים ממנה להתחתן עם גבר ו"להמסיק לשחק משחקים" עם ההכרה הטובה שלה? כמה הם נוגעים לבחור היש-בה החרישי שחייב להתמקד בלימודי הגמרא שלו ולא בחבר שלידו מן יזרקו אותו מהשישיבה? כמה כל זה רלוונטי לזוג שטרוד עכשיו בהליכי האימוץ מול מדינת זרה, כי במדינתם שלו הוא לא יכול לאמץ, וגם שם מסתכנים עליו בעין מפוקפקת? לילדים ולילדות ששומעים "יא הומו מזריין" בבית הספר כל יום? לאם שילדיה נלקחו ממנה כהליך הגירושין רק כי היא לא רוצה לחיות עם גבול ולבחור שישן על ספסל כי זרקו אותו מהבית, בגלל חוברת פורנו הומואי שמצא אצלו?

אחרי כן חשבתי שאני חייב לכתוב את הדברים האלה דווקא לאנשים האלו: לכל האנשים שלא יכלו להגיע למשמרת המחאה, כי בשבילם להגיע למחאה - בין שהיא "פיקניק" ובין שהיא "השתלטות אלימה" - זה לוקוסט. להזדהות כהומו ולנהל מאבקים זה מעבר לכוחם. האנשים שלא נראו במחאה הזו, האנשים הלא-נראים בהרכבה מהמצערים, ההפגנות והדיונים של הקהילה שלנו, הם האנשים שבשבילם ההפגנות האלו קיימות. ונדמה לי שאת האנשים האלה שכחנו.

הבחירה שלי במה למקד את המכתב הזה לא הייתה קלה. בחרתי להתעלם מהאלימות המשטרתית שהופעלה נגד חלק מהמסגנים שאני בטוח שהותירה רושם עז בנוכחים וללא ספק ראויה לחקירה ולגינוי תקשורתי. בחרתי להתעלם מהטענות על גניבת אמל"ח ותקיפת שוטרים שהעלו חלק מהנוכחים במשמרת כנגד חברי הגוש השחור-ורוד. בחרתי להתעלם גם - ולא בקלות - מהקריאות המתגרות והפוגעניות במכרון נגדי, נגד חברי, נגד המדינה שלי, קריאות כמו "נאצים", "פאשיסטים", "רוצחים", שלוו גם, כך נטען, ביריקות וכל כך הרבה שנאה. בחרתי להתעלם מכל אלה כי אני בטוח שכל אחד מהאנשים שנפגעו מהמעשים האלו חזק ואינטליגנטי מספיק כדי ליצור דיאלוג עם הצד השני. אני גם מקווה שכל מי שקורא את זה יהיה הוגן וכן עם עצמו, יעשה בדק בית בלתי-מצטדק ויורה בפני

ממשיכה בעמוד הבא >

והכי כואב - האזכורים היחידים למאבק הוורוד היו אזכורים אירוניים ולעגניים: "גבולות בלי אהבה", "אני ורוד מבושה על הכיבוש", "גם כלכנון יש בית פתוח". מסרים שאמרו לי (ולאחרים): "זה המאבק שלכם? אחס, שהולכים לרקוד ב"תיאטרון" ולנענע את הישבן במצעדים, שיושבים מהי בפיקינג מצטרף וורדרד, אתם זוכרים מהי מצוקה אמיתית - הכיבוש?"

המסר הזה הוא לא רק פרשנות אישית שלי. כביסה שחורה ז"ל טענה כמוצהר שמטרתה במצעדים היא למחות נגד הגאווה ולהשביח את השמחה הלהט"בית כל עוד יש כיבוש. תא אדום-ורוד יצא להפגין לפני כמה שנים מול מדרגות מועדון התיאטרון נגד ההומו-אים "הניהיליסטים והאדישים" שיוצאים לבלות במקום להפגין כנגד סבלם של חוש-כי יסו הערבים בגלל צינור ביוב זמני שהו-נח באחד הרחובות.

האם שכחתם מהי הומופוביה? מה פירוש הדבר להיות הומו? אנשי הצדק החברתי ומגני זכויות האדם, האם שכחתם מה זה אומר להיות בת ארבע-עשרה, בודדה בעולם, מבלבלת ומנודה בגלל המחשבות הסודיות שלך? מה זה להיות בשקר מתמיד מול ההורים? שכחתם מה זה אומר לברוח לצ'ט או לגן בגיל שבע-עשרה כי אין לכם אף אחד לספר לו? ואולי לא ידעתם מעולם מה זה להיות נשוי בשקר, להיות בחשך המתמיד שיגלו, שיעזבו, עם הילדים, עם הרכוש, עם החברים המשותפים, ורק בלילה כשכולם ישנים, להתקשר למודעה בעיתון?

עצמו וחבריו שלהכות מפגין עם אלה זה משהו שהוא הרבה מעבר ל"לא לגיטימי" ושלקדור למישהו "נאצי" זה אולי חוקי ולגיטימי אבל רחוק מהתנהגות אנושית ומנומסת, במיוחד כשה"נאצי" הזה הוא שוחף במאבק.

אני רציתי להתמקד במה שנדמה לי שהלך לאיבוד במחאה השחורה-ורודה, וכתוצאה מכך גם במשמרת המחאה כולה. אבהיר שאין לי בעיה עם עירוב מסרים בהפגנות: אני מודה שאני לא מאמין בזה, אבל אני לא שולל את זכותו של אף אחד לעשות זאת. כמידה מסוימת, אני חושב שזה אפילו מקור גאווה לקהילה שלנו, שיודעת לקבל (כך אני מקווה) גם מחאות אחרות בתוכה.

אבל אני חושב שמה שהיה כגן הפעמון לא היה עירוב מסרים. אני ראיתי שם רק מסר אחד - נגד המלחמה בלבנון (וקצת נגד הכיבוש והמדיניות הכלכלית). לא ראיתי שום דבר נגד הומופוביה. ראיתי המון שלטים שהונסו נגד הלחימה והביעו סימפ-טיה לסבל הלבנוני והפלסטיני, אבל לא ראיתי אף שלט שהונף נגד התנהלות עיריית ירושלים או שהביע סימפטיה לכל האנשים שאת מצוקותיהם מינתי לעיל.

מי שמכר - מי שמכר - ללעוג למצוקה של אנשים אחרים? מי שמכר לכוז לכחור שיו- צא למעדון כדי לברוח מהמציאות הזו ולהכיר חברים ואולי למצוא אהבה?

על המצוקות שלי אני יכול להתווכח ולהגן. הגם שאני חושב שאין לאף אחד זכות לבקר אותי זאת הכאב שלי. אבל העניין פה הוא לא אני והוא גם לא אתם. הוא גם לא, עם כל הסומפטיה שיש לי, הלבנונים. העניין פה הוא אחיותינו ואחינו, שלא יכולים להיות שם איתנו. הם העיקר. להם הוקדשה המשמורת הזו. כל מה שמסביב - המלחמה או ה"התנתקות" - יכול ומוזמן לקחת חלק במשמורת או במצער, אבל בכסוף להם. לבעיות שלהם. ואותם, אני חושב, שכחתם. אתם, העסוקים בשית קווירי ותיאוריות מיניות, שכחתם מה זה אומר להיות הומו במציאות חיינו. שכחתם מה זה הומופוביה.

הומופוביה צריכה להטריד אותנו כהומו-אים. היא צריכה להטריד אותנו כשוחרי זכויות אדם (וכן, אפשר להיות כזה גם בלי לקרוא לאחרים פאשיסטים במשמרת מחאה להט"בית). היא צריכה להטריד אותנו כמי שיש לנו חברים, בני משפחה ובני-זוג להט"בים.

נראה לי שאתכם ההומופוביה הפסיקה להטריד. לא הומופוביה הייתה האויב בגן הפעמון - אלא אנחנו, אחיותיכם ואחיכם למאבק. וזה לא צריך להיות ככה. דגל הגא-וזה יכול לכלול הרבה צבעים, אבל הקשת היא עדיין נושא המחאה הזו, או נושא כל מחאה ורורה אחרת. היא זו שצריכה להתנו-סס הכי גבוה, אם לא בשבילכם ובשבילי או בשבילם - כמו שפעם הניפו אותה למענכם.

אני הרגשתי שהשחקתם אותי כהומו. שהש-תקתם אותם. לא בגלל הדעות שלכם. לא בגלל "צירוב" שלא היה שם. אלא בגלל שמראש הוצאתם כל דבר ורור מהמחאה שלכם, דחקתם את "אנשי הפיקניק" מעיני המצלמות ואוזני הכתבים. מיעוט או רוב, הייתה לכם אחריות ומעלתם בה. ואני מק-וזה שבמצער, שיתקיים במהרה בירושלים הבנויה אמן ואמן, תחשכו על זה.

